

## В ТЮРМІ

Тополя, що навіть у мріях своїх  
з вітрами не обнімалась,  
як бранка, заперта у мурах німих,  
самотньо під сумом хилалась.

А небо, що іншим деінде несе  
відраду життя і охоту,  
китайкою синьою крило усе —  
тюремний смітник і болото.

І сонце, те сонце, що вічно мені  
всміхалось так любо, так мило  
на полі й на волі, на волі й весні,—  
мене вже не знало, не гріло.

Я слухав... Чей, може, озветься відкіль  
хоч жайворон... Брязли кайдани.  
З їх брязком почув я у серці біль,  
їх брязк роз'ятрив мої рани.

Знов жаль потряс серцем моїм молодим,  
що дармо рвалось на волю,  
до неба, за сонцем, за вітром тим,  
що обнімає тополю.